

Timen efter, at den er forkastet. Det har derfor ogsaa glædet mig, at ikke blot Statsrevisionens ene Halvdel men ogsaa Flertallet har stillet selvfølgelig det i Spidsen som det Afgjørende: Utilstedeligheden og Uforligneligheden mellem provisoriske Finantslove og Grundloven. Dette er det Afgjørende. Ministeriet lagde saa sin Recept for sin Finantsstyrrelse, en Recept, som syntes noget vid, men dog ingenlunde blev tilstrækkelig for Aarets Behov. Regjeringen havde Ret til efter sin egen Recept at administrere Landet i Henseende til sit eget Finantslovsforslag, der ikke maatte overskrides. Recepten slog ikke til. Vi mødes saa i Oktober og først efter, at Rigsdagen havde været sammen til 20de Oktober, meddelte Ministeren, at han agtede at forelægge Finantsloven for det da indeværende Aar 1885—86, Tillægsbevillingsloven for samme Aar og hans Provisorium af 1ste April. For 10 Aar tilbage havde han dog sagt og erkjendt, at han strax skulde forelægge disse Remedier; men her betænker han sig i 20 Dage, inden det blev anmeldt. Anmeldelsen foregik den 21de Oktober samme Aar, og Fremlæggelsen blev sat paa Dagsordenen til Thingets næste Møde den 24de; men imidlertid blev Rigsdagens Møder udsatte ved Reskript af 23de Oktober til den 18de December, og Fremlæggelsen blev ikke til Noget. De vide, at man søgte Paaskudet for eller Anledningen til, at denne Udsættelse skete, i det sørgelige Attentat paa Conseilspræsidenten, som jaavel fra Thingets som fra enhver Andens Side blev stærkt bellaget. Man havde imidlertid noget Andet i Sinde med Udsættelsen; det viste den Hurtighed, hvormed der fulgte provisoriske Love paa. Det ligger imidlertid udenfor Forhandlingen her, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Den 18de December stod paa Dagsordenen Fremlæggelsen af de nævnte 3 Remedier, Finantsloven for 1885—86, Tillægsbevillingsloven for samme Aar og Ministeriets Provisorium; de bleve fremlagte paant, efter at de tidligere vare blevne forfaste af Folkethinget. Men ved Skrivelse af samme Dato tog Ministeriet disse 3 Sager tilbage; de udgik saaledes af Dagsordenen og bleve derefter først fremlagte her i Thinget den 23de Januar 1886. Man stred videre ad denne Vej; i Stedet for Ministeriets Theorier fra for 10 Aar siden, at disse Sager strax skulde forelægges, jfs. § 48 i Grundloven, var det nu gaaet hen fra 1ste Oktober 1885 til 23de Januar 1886, og første Behandling fandt da Sted den 24de Januar, hvorved Finantsloven for 1885—86 gik i Udvalg, Tillægsbevillingsloven ligesaa, medens Provisoriet forfaste

med 71 Stemmer med 17. Derefter møde vi, som nævnt af den ærede Ordfører, den saakaldte kongelige Resolution af samme Dato, den 24de Januar, som altsaa i Ministeriets Indbildning gjaaldt den følgende Tid. Den 8de Februar sluttede Rigsdagen, og vi fik den 10de Februar det fornævnte Provisorium. Nu er der dog at mærke herved, at Ministeriet vel den 23de havde forelagt Finantsloven for 1885—86 og Tillægsbevillingsloven for samme Aar, som den 24de vare til Forhandling og gik i Udvalg til Sammenligning med øvrige Arbejder i Udvalget; men Ministeriet afsluttede med Forsæt Rigsdagen uden at give den Veilighed til at forhandle disse finantsstille Love. Uden at give den Tid til at behandle dem afsluttede den Rigsdagens Møder og optog Indholdet i sit Provisorium af 10de Februar 1886, det andet Provisorium i det paagjældende Finantsaar. Altsaa med Forsæt forhindrede Regjeringen Rigsdagen i at behandle disse finantsstille Sager, som; efter deres Titel, rent ordinært vedkom Finantsperiodens Fortsættelse, sluttede Rigsdagen og forhindrede saaledes Rigsdagen i at forhandle disse tvende Sager, men udstedte derpaa et Provisorium, der desuagtet optog deres Indhold, og Tillægsbevillingsloven angik et Beløb af 3,700,000 Kr., som saaledes Ministeriet ikke vilde have Rigsdagen til at granske eller forhandle, fordi den i sit Provisorium af 10de Februar optog det selv. Saaledes møde vi altsaa paa alle Punkter baade med Hensyn til Indhold og Form et Brud paa Grundloven, paa Ministeriets egne Udtalelser, en Krænkelse af Rigsdagens Ret i alt Fald til Behandling af Bevillingsager. Paa alle Punkter møde vi den mest brogede Forvirring og Forstyrrelse af al konstitutionel Orden. Regjeringen har ikke kunnet holde sin Recept fra Finantsaarets 1ste April, den maatte bruge en kongelig Resolution, optage Tillægsbevillingslovens Indhold i sit Provisorium, uagtet denne Recept var temmelig vid og omfattende. Alt dette er det nu, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds forsvarede. Han gjør sig til Talsmand for alt dette og finder det i sin Orden altsammen. Han har en Del „men“er“ ved den kongelige Resolution, hvad jeg forøvrigt ikke har — jeg finder den akkurat af samme Klasse som Finantsprovisoriet og alt det Øvrige, i lige stærk og afgjørende Strid med Grundloven — men han fandt sin Samvittighed beroliget derved, at det andet Finantsprovisorium i det paagjældende Finantsaar optog Indholdet af og sanktionerede den kongelige Resolution. Jeg har meget sjældent — jeg veed ikke, i hvilket Tilfælde det